

Kedves Kollégák, kedves 9-10-11. évfolyamos diákok, de leginkább, hisz most elsősorban hozzátok szólok, kedves Ballagó diákok,

a mai nappal befejezitek a gimnáziumi tanulmányaitokat, most már csak számot kell adnotok arról, meddig is jutottatok. Ez a búcsú ünnepe, alkalom arra, hogy végig gondoljuk,

- honnan jöttetek, mit hoztatok, és mit adtatok?
- mit kaptatok, mi is történt veletek?
- és harmadjára, merre is vezet tovább az út...

Sokfelől jöttetek. Köztetek vannak az utolsó diákok, akik még a Ward Mária leánygimnáziumban is tanultatok, benneteket külön is köszöntelek ebből az alkalomból. A többiek különböző életkorban, osztályban csatlakoztatok a piarista közösséghez. Most nyugodtan gondoljatok vissza, nálatok hogyan is indult. Ti választottátok, vagy szüleitek választottak nektek... Mit vártatok, akár az elején, akár menet közben...? Mi az, amit ti adtatok bele a közös életünkbe? Személyiségeteket, ismereteiteket, elköteleződésedet, teljesítményeiteket, kétségeiteket, sikereiteket, aktivitásotokat... Köszönjük meg mindezt a Jóistennek és egymásnak.

Másodsor: mit kaptatok, és mi is történt veletek? Tanárként, főképp vezetőként mindig kísértés, hogy csak nagyobb távlatokban gondolkodjunk: négy gimnáziumi évetek alatt indult az óvoda, ünnepeltük az iskola 300. évfordulóját, indult az Öveges Diáklabor, lett 400 éves a Piarista Rend. Ti is részesedtetek mindebből. De talán fontosabb, hogy e négy évben lettetek gyermekből felnőttek. Mindebben kísérték benneteket tanáraitok, és kísértétek egymást is.

Voltak tehát külső történések és belsők is. Meg közösségek. Diákszínpad, szalagavatói tánc, erdélyi osztálykirándulás, iskolai ünnepi szereplések, Ki mit tud, önszerveződő nyári kenutáborok, zarándoklatok...

Azt hiszem, korai még értékelni, hogy mi is történt egészében veletek. Sokszor csak évek múltán látszik, mi az, ami előre vitt, mi az, ami nem. Van, amit jól éltetek meg, van, amit nagyon nehezen. Van, aki intenzíven élte meg ezt az időt, van, aki felett csak elmúlt az idő.

Harmadszor: Hova mentek, mi vár rátok? Aligha tudjuk pontosan. Mit hoznak a technológiai fejlesztések, mit a környezeti változások, hogyan alakul a társadalom?

Három szót ajánlok a figyelmetekbe, amelyek szemetek előtt voltak az elmúlt évben, az iskola homlokzatán is olvashatóak most: *nevelni, hirdetni, átalakítani*. Ezek a piarista küldetés lényegéhez tartoznak, és ti is részesedtek benne.

- *Nevelni* - mert van értékrendünk, mindannyiunknak egyesével és közösen is, amit szeretnénk átadni. Nem mindegy, hogy milyen értékeket jelenítünk meg, és hogy akarjuk-e továbbadni.
- *Hirdetni* - az Evangéliumot, Isten szeretetét. A hitet, hogy van miért, van kiért, hogy nem vagyunk magunkra hagyva, hogy Isten országa köztünk van.
- És *átalakítani* - mert rajtunk múlik. A saját életünk, és a társadalom alakulása is. Ahogy az egyik osztályban szoktátok mondani, ha osztályfőnökök kérdezte, hogy valamit meg tudtok-e oldani: "simán" ...

Találjátok meg saját motivációtokat, hivatásotokat, és tegyetek érte, hogy beteljesedjen.

Azt se tudjuk, milyen kérdésekkel kell majd szembenéznetek. Találjátok, keressetek válaszokat saját életetekben, szűkebb közösségeitek számára és a társadalom számára is. Ne elégedjete meg a mi válaszainkkal, legyen sajátotok. Olyan kérdésekre is kell majd nektek válaszokat találnotok, amelyeket mi talán meg se tudunk fogalmazni. Ne hagyjátok, hogy mások válaszoljanak helyettetek.

De azt se gondoljuk, hogy a mi erőnkön, akarásunkon múlik minden. Ottlik Géza Iskola a határon című regényéből is ismerős lehet számotokra Pál apostol mondata: "Non est volentis, neque currentis, sed miserentis Dei" - "Nem azé, aki akarja, sem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené"

Sokan zárandokoltunk veletek akár 50 km-t is Petőfiszállásra. Ha nehéz helyzetben vagytok, gondolhattok arra, amikor 20-30-40 km után álltatok az Alföld közepén kifáradva. Le lehet ülni, elkeseredni, de azzal nem jutunk előbbre. Előbbre úgy jutunk, ha teszünk mindig egy lépést. Olyan ez, mint egy matematika feladat, vagy egy fogalmazás elkészítése. Ha eldobjuk a tollat, feladjuk, hogy ehhez nem értünk, nem jutunk el sehova. Ha mindig teszünk egy lépést, odaérünk. Mindenki odaért Petőfiszállásra is gyalog, aki nem adta fel. Mindig egy lépést kell tenni. Hétfőn reggel nyolctól ezt megint élesben élhetitek át...

Végezetül még egy gondolat: lehet, hogy a jövő kihívásainak kémlélése félelmeket is kelt bennünk. Jó arra gondolni, hogy amikor itt elballagtok, csatlakoztok 300 év diákságához, akik ebben az iskolában végeztek valamilyen fokon. Vagy akár több mint 400 év piarista diákjaihoz. Velük együtt erősek vagytok, az ő közösségükhöz csatlakoztok.

Adjunk hálát a Jóistennek mindazért, amit kaptunk tőle az elmúlt években, kívánom, hogy őbenne maradjatok, Isten áldjon benneteket!